

[Bindslev.]

telse for Københavns Kommune, til en Skatteforhøjelse.

Hvis vi ser paa indeværende Aar, vil vi se, at Københavns Kommune fra Landsudligningen modtager 12,8 Mill. Kr. og fra Hovedstadsudligningen 3,8 Mill. Kr. Det giver i alt 16,6 Mill. Kr., medens man gennem Tilbagebetalingen af de 20 pCt. plus den Lettelse af Ejendomsskatterne, der indeholdes i Udligningsloven, giver en Skattelettelse paa 11,7 Mill. Kr., og selv hvis man tager den Taktsnedsættelse med, som Indenrigsministeren i sin Tale omtalte, og som endnu svæver i Luften, kommer man kun op paa et Beløb paa 13,7 Mill. Kr. Det vil sige, at der er et Beløb paa 3 Mill. Kr., som ifølge Ministerens egen Definition, hans egen Forudsætning for Udligningstanken, burde være tilbagebetalt Borgerne i Form af en Skattelettelse.

Men er det saaledes for indeværende Aar, der i Forhold til Udligningen er et unormalt Aar, stiller det sig for Normalaaret, saaledes som det er beregnet, ganske anderledes alvorligt. Ser vi paa Normalaaret, saaledes som det er beregnet for 1938—39, modtager Kommunen fra Landsudligningen 21,8 Mill. Kr. og fra Hovedstadsudligningen 5,0 Mill. Kr., altsaa i alt 26,8 Mill. Kr. Jeg holder baade i denne Beregning og i den forrige den nye Selskabsskat udenfor, som naturligvis ikke kan spille nogen Rolle i dette Forhold. Medens Kommunen altsaa modtager 26,8 Mill. Kr., ønsker man kun at lette Borgerne for i alt 17,9 Mill. Kr., nemlig 4,1 Mill. Kr. Ejendomsskat, 9,2 Mill. Kr. direkte Indkomstskat, 1 Mill. Kr., som man ønsker at faa Rigsdagens Tilladelse til at nedsætte Skatten for de mere ubemidlede med, og 3,6 Mill. Kr. i forventet Taktsnedsættelse. Det giver 17,9 Mill. Kr. mod 26,8 Mill. Kr., hvilket er 4 Mill. Kr. mindre end det, som Landsudligningen alene giver Kommunen, og 9 Mill. Kr. mindre, end hvad begge Udligningslove giver, svarende til henholdsvis 10 og 20 pCt. af den direkte kommunale Indkomstskat.

Det er dette, jeg gerne vil have Lov til at karakterisere som en storslaet Camouflage, at Befolkningen, foruden at blive bebyrdet med en Række Skatteforhøjelser af andre Aarsager og til andre Formaal, tillige skal være udsat for en direkte Skatte-

forhøjelse som Følge af en Udligning, som man efter alle de Forventninger, man havde stillet til den, kunde haabe paa vilde betyde en Lettelse for Borgerne.

Nu vilde formentlig Indenrigsministeren, hvis han var til Stede, kunne svare: Ja, men der skal ogsaa efter Indenrigsministerens Ønske stilles Beløb til Side til en Konsolidering! Han vil kunne hævde i Tilslutning til tidligere Udtalelser og i Tilslutning til Skrivelser, han Gang paa Gang har sendt Københavns Kommune, at Københavns Kommunes Laanebehov er blevet for stort, og at det maa modsvares af en Konsolidering, en Opsamling af Kapitalreserver, saaledes som det i en Aarrække i Tyverne var Tilfældet, og heri vil jeg ikke give Indenrigsministeren Uret. Ogsaa fra konservativ Side har det været et Ønske og et Krav gennem Tiderne, at en vis Konsolidering skulde opretholdes, og det er netop noget, som vi Gang paa Gang har bebrejdet Flertallet, at det har fortsat sin Kapitalinvesteringspolitik uden at tage Hensyn til den nødvendige Opsamling af Kapitalreserver.

Fra konservativ Side vil man da ogsaa gerne fremtidig være med til at genindføre en saadan Konsolidering; i hvilket Omfang det saa skal være, vil man altid kunne tale om, naar man bedre kan se, hvorledes Landet økonomisk ligger. Men det, jeg i denne Forbindelse gerne havde villet gøre den højtærede Indenrigsminister opmærksom paa, hvis han havde været til Stede under Forhandlingen, er, at det er jo meget dejligt, at Indenrigsministeren her i Salen staar og taler om Konsolideringens Nødvendighed for Københavns Kommune, naar hans Partifæller i Borgerrepræsentationen støt og stadig fører en anden Tale. Det er vel ikke det eneste Punkt, hvor dette er Tilfældet, og der er Grund til en Gang artigt at tage dette ved Ørene, at de Radikale i Rigsdagen fører en Tale og i Borgerrepræsentationen en ganske anden, at de Radikale i Rigsdagen staar som Regeringspartiets stærke Støtte og i Borgerrepræsentationen prøver at vise deres Frihed ved at nappe Flertallet i Benene.

Det er denne Dobbeltspilpolitik, som trænger til en Gang imellem at afsløres artigt, og i dette Tilfælde vilde jeg gerne sige til Indenrigsministeren: Hvad nytter